

Disertační práce pod titulem Kavárenská architektura. Kavárenský prostor ve studiích a realizacích architektury 1. poloviny 20. století se zabývá otázkou významu a podoby instituce kavárny v moderní době, od 18. století, zejména pak v letech 1898–1939. Důraz je kladen na pražské prostředí, přičemž se nelze uzavírat interdisciplinárnímu ani geografickému přesahu v případě významných příkladů do mimopražského prostředí, a to zejména evropských metropolí (Vídeň, Berlín, Paříž). Prostor kavárny jako architektonickou strukturu i fenomén vztahující se k moderní městské společnosti je nutné nahlížet z mnoha různých úhlů pohledu. Pro pochopení toho, co se v kavárně děje, a významu společenského dění rekonstruujeme historickou skutečnost: sledujeme topografii kaváren, její návštěvníky i zřizovatele, především však specifické momenty prožitku z kavárny. Práce se pokouší postihnout, jaké fenomény modernosti se ke kavárně vztahují především, jak jsou samotnými umělci a architekty charakterizovány a jak je jimi kavárenský prostor pak zpětně určován. Práci dělím na dva základní oddíly. Kulturněhistorická studie shrnuje myšlení o instituci kavárny a sleduje její specifika jako typického prostoru modernity, který doplňuje klasický, antikou daný veřejný prostor. Neopomím postihnout sociální typologii kaváren, ovlivněnou děním a moderními aktivitami. Teoretickým východiskem práce jsou pak v této části fenomenologické a sociologické studie o prostoru a modernitě Georga Simmela, Waltera Benjamina a frankfurtské školy. Druhý oddíl disertace je věnován architektonické a provozní typologii kaváren, odrážející konkrétní architektonické moderní prvky, a v neposlední řadě vystižení kavárny coby manifestu moderního vyjádření – reprezentace architektonických idejí